

Sygn. akt VII Ka 660/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Chudy

SO Dorota Lutostańska

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Tymosiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anety Maślany – Golańskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2019 roku sprawy A. T., syna J. i J. z d. B., urodzonego (...) w L., oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, na skutek apelacji obrońcy i wniesionej na niekorzyść oskarżonego apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego S. z dnia 17 maja 2019 roku, w sprawie (...)

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje przywłaszczenie kwoty 116,20 zł, stanowiącej wydatek na przejazd służbowy w oparciu o oświadczenie z dnia 29 lipca 2010 roku, pomniejszając w konsekwencji wartość przywłaszczonych środków pieniężnych oraz wysokość orzeczonego w pkt III obowiązku naprawienia szkody do kwoty 929,60 (dziewięciuset dwudziestu dziewięciu 60/100) zł, a wymierzoną karę pozbawienia wolności łagodzi do 3 (trzech) miesięcy;

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. Obciąża oskarżonego kosztami procesu postępowania odwoławczego, w tym jedną opłatą za obie instancje w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt VII Ka 660/19

UZASADNIENIE

A. T. został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu, do dnia 1 października 2009 roku, w W., powiat (...), województwo (...), w celu użycia za autentyczny, podrobił podpis K. C. na uchwale nr 4 (...) Sp. z o.o. Oddział w W. z dnia 1 października 2009 roku w sprawie przyznania A. T. wydatków reprezentacyjnych oraz sposobu rozliczania dojazdów, tj. o czyn z art.270§1 k.k.;

II. w bliżej nieustalonym dniu, do dnia 24 listopada 2009 roku, w W., powiat (...), województwo (...), w celu użycia za autentyczny, podrobił podpisy K. C. oraz K. P. na uchwale nr 4/2009 Prezydium (...) z dnia 24 listopada 2009 roku dotyczącej pożyczki gotówkowej w kwocie 4000 złotych z Banku (...), tj. o czyn z art.270§1 k.k.;

III. w bliżej nieustalonym dniu do dnia 20 stycznia 2010 roku, w W., powiat (...), województwo (...), w celu użycia za autentyczny, podrobił podpisy K. C., T. T. oraz K. P. na Uchwale Komisji Międzyzakładowej (...) Oddział w W. Nr (...) z dnia 20 stycznia 2010 roku dotyczącą przelewania całości składek związkowych na konto związku oraz podziału tychże składek, tj. o czyn z art.270§1 k.k.;

IV. w bliżej nieustalonym dniu, do dnia 18 czerwca 2010 roku, w W., powiat (...), województwo (...), w celu użycia za autentyczny, podrobił podpis T. T. na uchwale nr 3/2010 Zarządu (...) z dnia 18 czerwca 2010 roku dotyczącą upoważnienia przewodniczącego A. T. do pobierania wynagrodzenia za obsługę sieci telefonicznej (...), tj. o czyn z art.270§1 k.k.;

V. w bliżej nieustalonym dniu, do dnia 21 października 2010 roku, w W., powiat (...), województwo (...), w celu użycia za autentyczny, podrobił podpisy K. C., T. T. oraz K. P. na wniosku do (...) Sp. z o.o. Oddział w W. z dnia 21 października 2010 roku dotyczącym przelewania całości składek związkowych na konto Związku Zawodowego (...), tj. o czyn z art.270§1 k.k.;

VI. w okresie od 20 stycznia 2008 roku do dnia 7 sierpnia 2012 roku w W., województwo (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył powierzone z racji pełnionej funkcji mienie o łącznej wartości nie mniejszej niż 143 271,80 złotych w postaci wypłacanych wymienionemu kosztów reprezentacyjnych, zwrotów kosztów dojazdów, wynagrodzenia za zarządzanie programem (...) oraz usług gastronomicznych, które zostały wypłacone na podstawie nieważnych uchwał oraz w sprzeczności z prawem związkowym, a mianowicie: w kwocie 8042,98 złotych w roku 2008, w kwocie 9295,71 złotych w roku 2009, w kwocie 39 169, 86 w roku 2010, w kwocie 54 865,14 złotych w roku 2011, w kwocie 21 863, 78 w roku 2012, a także na finansowanie w okresie od 2009 do 2011 ze składek członkowskich zaległości członków związku z tytułu usług telekomunikacyjnych w sieci (...) ((...)), na szkodę Zarządu Regionu (...) - (...) w O. oraz Organizacji (...) Sp. z o.o. Oddział w W., tj. o czyn z art.284§2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 stycznia 2017r. w sprawie (...):

I. oskarżonego A. T. uznano za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I – V z ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw z art.270§1 kk w zw. z art.91§1 kk w zw. z art.4§1 kk i za to z mocy art.270§1 kk w zw. z art.91§1 kk w zw. z art.4§1 kk skazano go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. T. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI uznano za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2008r. do 24 kwietnia 2012r. w W., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako Przewodniczący Komisji Międzyzakładowej (...) Sp. z o.o. Oddział w W., przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci środków zgromadzonych na rachunku bankowym przedmiotowej organizacji związkowej, w ten sposób, że pobrał nienależne środki w łącznej kwocie nie niższej niż 74.406,14 zł oraz rozporządził środkami w kwocie nie niższej niż 53.108,43 zł na podstawie nieważnych uchwał i w sposób sprzeczny z przepisami statutowymi (...), działając na szkodę Międzyzakładowej (...) Sp. z o.o. Oddział w W. oraz Zarządu Regionu (...) w O., tj. przestępstwa z art.284§2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.4§1 kk i za to z mocy art.284§2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.4§1 kk skazano go karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk w zw. z art.4§1 kk w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art.69§1 i 2 kk i art.70§1 pkt 1 kk w zw. z art.4§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

V. na podstawie art.46§1 kk w zw. z art.4§1 kk orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 78.406,14 (siedemdziesiąt osiem tysięcy czterysta sześć 14/100) zł na rzecz Międzyzakładowej (...) Sp. z o.o. Oddział w W. oraz kwoty 49.108,13 (czterdzieści dziewięć tysięcy sto osiem 13/100) zł Zarządu Regionu (...) w O.;

VI. na podstawie art.627kpk i art.2 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania oraz opłatę w kwocie 300 (trzysta) zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zarzucił wówczas błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez błędne określenie przywłaszczonego przez oskarżonego powierzonego mu mienia w postaci środków pieniężnych na kwotę 74.406,14 zł. podczas gdy właściwa ocena wydanej opinii przez C. K. - biegłego z zakresu rachunkowości w powiązaniu z właściwą oceną dokumentacji stanowiącej podstawę jej wydania oraz motywami jakimi kierował się oskarżony podrabiając będące przedmiotem niniejszego postępowania uchwały prowadzi do wniosku, iż oskarżony dopuścił się przywłaszczenia kwoty 94.298, 47 zł.

Obrońca oskarżonego z kolei, kwestionując wyrok w całości i stawiając szereg zarzutów obraży przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, domagał się uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności w całym zakresie stawianych zarzutów.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 11 maja 2017 roku, w sprawie (...) tenże wyrok sądu pierwszej instancji zmieniono uchylając pkt. III i V, a następnie uchylając go w zakresie czynu zarzucanego w pkt.VI a/o i sprawę w tym zakresie przekazano Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymano w mocy.

W konsekwencji, podczas ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygano o zasadności zarzutu, kwalifikującego czyn oskarżonego jako przywłaszczenie (art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – zarzut VI aktu oskarżenia).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 maja 2019 roku, w sprawie (...):

I. oskarżony A. T. w ramach zarzucanego czynu został uznany za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu od czerwca 2010r. do września 2010r. w W., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako Przewodniczący Komisji Międzyzakładowej (...) Sp. z o.o. Oddział w W., przywłaszczył powierzone mu z racji pełnionej funkcji mienie w postaci środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku bankowym przedmiotowej organizacji związkowej w ten sposób, że pobrał nienależne środki pieniężne z tytułu zwrotu kosztów przejazdu w łącznej kwocie 1045,80 zł, czym działał na szkodę Organizacji (...) Sp. z o.o. Oddział w W., czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to z mocy art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, opierając wymiar kary o art. 284 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk został skazany i wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz Organizacji (...) Sp. z o.o. Oddział w W. kwoty 1045,80 zł (jeden tysiąc czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt groszy);

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 120 (sto dwadzieścia) zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator – na niekorzyść oskarżonego i obrońca oskarżonego.

Prokurator, na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez błędne określenie przywłaszczonego przez oskarżonego, powierzonego mu mienia w postaci środków pieniężnych na kwotę 1045,89 złotych, podczas gdy właściwa ocena wydanej opinii przez C. K. - biegłego z zakresu rachunkowości, w powiązaniu z właściwą oceną dokumentacji stanowiącej podstawę jej wydania oraz motywami jakimi kierował się oskarżony podrabiając będące przedmiotem niniejszego postępowania uchwały prowadzi do wniosku, iż oskarżony dopuścił się przywłaszczenia kwoty 94.298, 47 zł.

Podnosząc powyższy zarzut autor apelacji sformułował wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego, zarzucając mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, to jest:

1/ art. 7 kpk – poprzez dowolne i dokonane jedynie na podstawie części zgromadzonego materiału dowodowego ustalenie przez sąd pierwszej instancji, iż:

a/oskarżony w dniach 7, 10, 11, 21 i 23 czerwca 2010 roku jak też 5 i 27 lipca 2010 roku nie dobył podróży służbowych do siedziby Zarządu Regionu (...) w O., za które otrzymał tzw. kilometrówkę jedynie na podstawie zeznań K. S. (reprezentującego pokrzywdzonego w procesie, jako oskarżyciela posiłkowego), z których wynika, że wybory do Zarządu Regionu odbyły się w dniu 22 czerwca 2010 roku, w pozostałych dniach w czerwcu 2010 roku świadek nie widział oskarżonego w siedzibie Zarządu Regionu, zaś w lipcu posiedzenie Zarządu Odbyło się jedynie w dniu 14 lipca 2010 roku, przy nieuzasadnionym nieuwzględnieniu przez sąd:

- zeznań świadka M. M., sekretarki Zarządu Regionu, z których wynika, że oskarżony przyjeżdżał kilka razy w miesiącu do siedziby Zarządu Regionu, również niezależnie od zebrań na spotkania nieformalne, na których spotykał się jedynie z „którymsz z szefów” co wskazuje, że oskarżony mógł być służbowo w siedzibie Zarządu Regionu pod nieobecność K. S.;

- treści oświadczeń oskarżonego na treściach „delegacji”, z których wynika, że nie wszystkie wyjazdy oskarżonego w czerwcu 2010 roku do Zarządu Regionu miały związek w wyborami do Zarządu Regionu, gdyż jak wynika z wypisanych przez oskarżonego oświadczeń do delegacji z dnia 10 i 11 czerwca 2010 roku wyjazdy oskarżonego w tych dniach do siedziby Zarządu Regionu miały związek z przygotowaniem i odbyciem Walnego Zjazdu Delegatów Regionu, zaś z oświadczenia do delegacji z dnia 7 czerwca 2010 roku wynika, że celem wyjazdu oskarżonego było „spotkanie w Zarządzie Regionu (...)”;

- treści Statutu (...), z której wynika, że procedura wyborów do Zarządu Regionu wymaga zrealizowania co najmniej następujących etapów: wyboru delegatów do Walnego Zjazdu Delegatów Regionu, zwołania Walnego Zjazdu Delegatów Regionu, wyboru Zarządu Regionu na Walnym Zjeździe Delegatów Regionu;

- zasad doświadczenia życiowego, z których wynika, że organizacja wyborów do organów władz związkowych wiąże się również z decyzjami i konsultacjami politycznymi, które odbywają często na nieformalnych spotkaniach w węższym gronie, bez udziału wszystkich członków organu, co nie wyklucza służbowej obecności oskarżonego na spotkaniach z częścią członków zarządu, na których jednak K. S. nie był obecny; a nadto logicznym jest, że oskarżony, jako przewodniczący zakładowej organizacji związkowej – co potwierdzają zeznania M. M. – bywał także w siedzibie Zarządu Regionu, gdy nie odbywały się posiedzenia aby załatwić inne, bieżące sprawy związkowe, co jest dodatkowo prawdopodobne w związku z faktem, iż oskarżony w ramach Regionu był wyznaczony koordynatorem do obsługi współpracy z siecią telefonii komórkowej (...)/(...);

b/ oskarżony przywłaszczył środki z wypłaconej mu tzw. „kilometrówki” za wyjazd służbowy na obchody XXX-lecia (...) tylko dlatego, że na wypełnionym przez oskarżonego oświadczeniu do delegacji widnieje data 28 lipca 2010 roku, zaś obchody te miały miejsce 28 sierpnia 2010 roku, podczas gdy data wpisana przez oskarżonego na druku delegacji jawi się jako oczywista omyłka pisarska w dacie, w kontekście następujących faktów:

- nikt nie kwestionuje udziału oskarżonego w obchodach XXX-lecia (...) organizowanych w O.;

- w aktach nie ma wypełnionej delegacji z prawidłową datą 28 sierpnia 2010 roku, dotyczącej wyjazdu oskarżonego do O. na obchody XXX-lecia (...).

Podnosząc powyższe zarzuty autor tej apelacji złożył wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w całości, ewentualnie – uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Skarżący złożył też wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka J. N., członka Zarządu Regionu (...) - (...) na okoliczność, że w czerwcu 2010 roku w siedzibie Zarządu Regionu (...) w O. oskarżony brał udział w nieformalnych, roboczych spotkaniach przed wyborami do Zarządu Regionu i po tych wyborach, jak też z wyjaśnień oskarżonego na okoliczność wyjazdów do O. w miesiącach czerwcu i lipcu 2010 roku i oczywistości omyłki w delegacji sygnowanej datą 28 lipca 2010 roku.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja prokuratora. Apelacja obrońcy z kolei wywołała zamierzony przez skarżącego skutek w zakresie, w którym jej autor przedstawił argumenty mające przekonywać o możliwości popełnienia błędu pisarskiego w oświadczeniu sygnowanym datą 29 lipca 2010 roku (obrońca powołuje datę 28 lipca, gdy tymczasem na k. 210 akt znajduje się oświadczenie z datą 29 lipca 2010 roku, cel – obchody XXX rocznicy powstania (...)), będącym załącznikiem do „polecenia wyjazdu służbowego”. Zasadnie zauważył bowiem skarżący, że brak innej delegacji związanej z wyjazdem na obchody rocznicy powstania (...) czyni wersję o omyłce pisarskiej w pełni uprawdopodobnioną, zważając na niekwestionowanie faktu uczestniczenia oskarżonego w obchodach tej rocznicy. W pozostałym zakresie apelację tę należało ocenić jako bezzasadną w stopniu oczywistym, zważając w szczególności na treść zeznań złożonych w trakcie postępowania odwoławczego przez świadka J. N., który miał potwierdzić linię obrony oskarżonego, wyeliminował możliwość potraktowania jego wyjaśnień w sygnalizowanym zakresie, jako dowodu mogącego stanowić podstawę ustaleń faktycznych, zgodnych z prawdą materialną.

Odnosząc się do apelacji prokuratora należy wyrazić zdziwienie, że nie wniosła ona żadnej nowej treści poza tą, wynikającą z wcześniejszej apelacji oskarżyciela publicznego, wniesionej od pierwszego, wydanego w konkretnej sprawie wyroku. Skarżący nie podjął niestety próby zmierzania się z wnikliwą analizą dowodów wynikającą z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, będącą następstwem zaleceń Sądu Okręgowego w O. z dnia 11 maja 2017 roku, w sprawie (...). To właśnie analiza zarzutów apelacji obrońcy od pierwszego wydanego w sprawie wyroku skłoniła sąd odwoławczy do zwrócenia uwagi na niemożność przełożenia wniosków opinii biegłego z zakresu rachunkowości na przypisanie oskarżonemu przywłaszczenia powierzonych mu środków finansowych. Zarzut stawiany oskarżonemu nie dotyczył wszak gospodarowania środkami finansowymi w sposób uniemożliwiający kontrolę legalności i zasadności ich wydatkowania, czy też spowodowania tzw. „niedoboru”, czyli ujemnego salda, a przywłaszczenia powierzonych pieniędzy. Nadto, autor tej apelacji w sposób niemożliwy do zaakceptowania ocenił znaczenie niekompletności materiału dowodowego w postaci dokumentów mających potwierdzić wydatkowanie środków finansowych, zapominając o tym, że na różnicę w ilości segregatorów z dokumentami, zabezpieczonych i dostarczonych do badania biegłemu żadnego wpływu nie miał oskarżony. Wszak spośród 20-30 segregatorów z dokumentami związkowymi znajdujących się w pomieszczeniach biurowych organizacji związkowej po wprowadzeniu w dniu 8 maja 2012 roku zarządu komisarycznego, ujawniono w trakcie prowadzonego postępowania karnego dwa segregatory, opatrzone napisami „2010 rok” i „dokum. fa – ry za 2011 rok”, a później osiem segregatorów zawierających dokumentację związkową, opatrzonych napisami: „dokumenty związkowe 2008”, „działalność związkowa bieżąca”, „finanse 2009”, „dokum. fa-ry 2011”, „bieżąca działalność związko...2010” „dokum. faktury, delegacje, opł. statut.2012”, „rok 2010” oraz segregator koloru pomarańczowego. Wniosek opinii biegłego, będący podstawą sformułowanego w apelacji prokuratora zarzutu, co podkreślił zresztą tenże biegły, obarczony był przeto błędem, którego nie sposób było wyeliminować, a w konsekwencji wszelkie wątpliwości w tym zakresie należało tłumaczyć zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk. Dlatego właśnie analizie dowodów wynikającej z uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz będących jej następstwem ustaleniom faktycznym nie sposób zarzucić cechy dowolności. Starannie analizując linię obrony oskarżonego sąd a quo doszedł w konsekwencji do logicznego wniosku, że wobec niemożności przyjęcia kompletności dokumentów będących podstawą opiniowania przez biegłego, należy skoncentrować się na tych dowodach, które istnieją w postaci materialnej i przeprowadzić analizę prawdziwości wynikających z nich okoliczności. Uwzględnienie zarzutu apelacji prokuratora byłoby możliwe w sytuacji, gdyby prawidłowo zabezpieczono dokumenty finansowe zakładowej organizacji związkowej, a tym samym pozbawiono oskarżonego możliwości kwestionowania kompletności materiału dowodowego, będącego podstawą wnioskowania biegłego.

Wypada nadto zauważyć, że jakkolwiek oskarżyciel zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w całości, to jednak zarzut apelacji znacząco ograniczył w stosunku do zarzutu stawianego w apelacji od pierwszego wydanego w konkretnej sprawie wyroku, godząc się z analizą dowodów i będącymi jej następstwem ustaleniami dotyczącymi okoliczności:

- zawarcia przez oskarżonego i jego syna w dniu 20 listopada 2009 roku umowy pożyczki kwoty 4000 zł na organizację imprezy branży drzewnej, która odbyła się w karczmie L. w W., spłacanej z funduszy związkowych;
- motywów decyzji oskarżonego z dnia 21 października 2010r. o wystąpienie z wnioskiem o przekazywanie w całości składek związkowych na konto zakładowej organizacji związkowej (regulowanie zobowiązań za korzystanie przez członków organizacji związkowej z telefonów komórkowych) i skutków tej decyzji dla dłużnika solidarnego;
- pobierania przez oskarżonego od lipca 2010r. wynagrodzenia w kwocie 500 zł miesięcznie za obsługę sieci telefonicznej (...) – (...);
- zakupu w dniu 17 marca 2010 roku przez K. K. laptopa na potrzeby organizacji związkowej;
- wyjazdów służbowych oskarżonego, jak też podstawy prawnej i sposobu ich rozliczania;
- zakupu paliwa do pojazdu użytkowanego przez A. T. jeszcze przed podjęciem uchwały nr (...) w przedmiocie zwrotu kosztów dojazdu oraz zakupu artykułów spożywczych, w tym słodczy i posiłków w punktach gastronomicznych, materiałów promocyjnych z logo związku w postaci długopisów, łyżek do butów itp., czy chemii gospodarczej rozprowadzanej następnie wśród członków związku, sprzętu biurowego, a także roweru, którym A. T. poruszał się po terenie zakładu,

skoro w zaskarżonym wyroku uwolniono oskarżonego od odpowiedzialności karnej za przywłaszczenie środków finansowych wydatkowanych na wskazane cele, a w treści zarzutu jak też wspierającej go argumentacji próżno poszukiwać choćby próby podważenia ustaleń faktycznych w tym zakresie.

Zarzuty apelacji obrońcy, z wyłączeniem uwzględnionego z powodów wyłuszczonych wcześniej, nie były przekonywujące nie tylko dlatego, że opierały się na przypuszczeniach i domysłach. Zdaje się, że dostrzeżenie przez obronę dowodu w postaci kategoriycznych zeznań świadka K. S. w zakresie, w jakim stanowiły one podstawę przypisaną oskarżonemu odpowiedzialności i odosobnienia wersji oskarżonego o celowości wyjazdów, które jego zdaniem miały charakter służbowych spowodowało, że pojawił się w apelacji wniosek dowodowy, mający na celu podważenie ustaleń sądu a quo. Skarżący usiłował przekonać, że wyjazdy oskarżonego związane były bezpośrednio z jego funkcją oraz organizacją wyborów do organów władz związkowych. W opozycji do dowodu z zeznań świadka K. S. autor apelacji przywołał zasady doświadczenia życiowego, zeznania świadka M. M., zapisy na delegacjach, zapominając równocześnie, że prócz wyjaśnień oskarżonego żaden dowód nie potwierdził by przyjeżdżał on do siedziby Zarządu Regionu w celu przywołanym w apelacji. Zeznania J. N. tymczasem nie tylko nie potwierdziły tezy apelacji, co wprost jej zaprzeczyły, albowiem świadek kategoricznie zeznał, że nigdy nie uczestniczył w nieformalnych spotkaniach przedwyborczych, a on i oskarżony nie uczestniczyli w takich spotkaniach, albowiem „byli mocno grillowani”. I jakkolwiek ostatecznie nie był w stanie potwierdzić tej okoliczności stanowczo, to jednak stwierdził, że jego zdaniem „oskarżony nie uczestniczył w takich spotkaniach”. Świadek M. M. bez wątpliwości również nie potwierdziła uczestnictwa oskarżonego w spotkaniach przedwyborczych, a on sam nie był w stanie przedstawić żadnego dowodu poświadczającego odbycie takiego nieformalnego spotkania. W świetle tych okoliczności nie są obarczone znamieniem dowolności ustalenia sądu a quo świadczące o zamiarze oskarżonego trwałego włączenia do swoich aktywów powierzonych mu pieniędzy, które ponad wszelką wątpliwość nie były wydatkowane na cele związkowe. Rzecz jasna z wyjątkiem pieniędzy pobranych na wydatki związane z delegacją, co do której dopuszczono możliwość omyłki pisarskiej we wskazanej dacie wyjazdu służbowego.

W uwzględnieniu powyższych uwag zaskarżony wyrok zmieniono jedynie w ten sposób, że z czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminowano przywłaszczenie kwoty 116,20 zł, stanowiącej wydatek na przejazd służbowy w oparciu

o oświadczenie z dnia 29 lipca 2010 roku, pomniejszając w konsekwencji wartość przywłaszczonych środków pieniężnych oraz wysokość orzeczonego w pkt III obowiązku naprawienia szkody do kwoty 929,60 (dziewięciuset dwudziestu dziewięciu 60/100) zł. Zważając na zmniejszenie kwoty przywłaszczanego mienia sąd odwoławczy ocenił jako karę współmierną do wszelkich okoliczności wpływających na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu ostatecznie przypisanego oskarżonemu, wyeksponowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, karę w granicach dolnego ustawowego zagrożenia. Jej warunkowy charakter powoduje, że nie nosi ona cechy rażącej niewspółmierności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk).

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk uznając, że względy słuszności przemawiają za obciążeniem nimi w całości oskarżonego. O opłacie orzeczono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).